

KRISTIN HANNAH

#1 *New York Times* Çoksatın Yazarı

—
Roman
—

Mucizeler Yağarken

BİR HAYALİN PEŞİNDE KOŞMAYA DEĞER

Kristin Hannah, birçok ödöl kazanmış yirmiden fazla romanın yazarıdır. Kitaplarından *Bülbül*, 2015 Goodreads Yılın Tarihi Romanı Ödülü'nü ve People's Choice Ödülü'nü kazanmıştır. Aynı zamanda Amazon, iTunes, Buzzfeed, the *Wall Street Journal*, *Paste* ve *The Week* tarafından yılın kitabı seçilmiştir. 2018 yılında *Büyük Yalnızlık* ilk günden *New York Times* #1 çoksatınlar listesine girmiştir ve Goodreads tarafından Yılın Tarihi Romanı seçilmiştir.

Şubat 2021'de *Dört Rüzgâr* da yayınlandığı anda *New York Times*, *Wall Street Journal*, *USA Today* ve bağımsız kitapçıların en çok satınlar listesine girmiştir. Ayrıca Today Show ve the Book Of the Month club, tarafından 2021'in en iyi kitabı seçilmiştir.

Ateşböceği Yolu adlı romanı Netflix tarafından diziye uyarlanmış ve yayınlandığı haftada en çok izlenen Netflix dizisi olmuştur.

Eski bir avukat olan Kristin Hannah Washington eyaletinde yaşamaktadır.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Unutulmuş Kadınlar
Evden Çok Uzakta
Gümüş Gözyaşları
Kış Bahçesi

MUCİZELER YAĞARKEN

Orijinal adı: Comfort & Joy

© 2005 by Kristin Hannah

Yazan: Kristin Hannah

İngilizce aslından çeviren: Selma Altıntaş Bursalıoğlu

Yayına hazırlayan: Kemal Tokgöz

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Jane Rotrosen Agency'den alınmıştır.

1. Baskı / Pegasus Yayınları, 2017

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Nisan 2025 / ISBN 978-625-5941-57-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Mucizeler Yağarken

Kristin Hannah

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Selma Altıntaş Bursalıoğlu

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Benjamin'e

Birinci Kısım

“Tekinsiz bir iştir, kapıdan çıkıp gitmek.
Yola çıkarsınız lakin adımlarınız sağlam değilse,
meçhuldür nereye sürükleneceğiniz.”

-J. R. R. TOLKIEN

Bir

Noel eğlenceleri bu yılki “yapılmayacaklar” listemin birinci sırasındaydı. Bu mevsimde kaçınacağım diğer şeyler: Yılbaşı süslemeleri. Yılbaşı ağaçları. Ökseotu (kesinlikle). Aile temalı tatil filmleri. Bir de hatıralar.

En çok da hatıralar. Geçen sene Noel sabahını bu dünyada en sevdiğim iki insanla birlikte, evimin salonunda kutlamıştım. Kocam Thomas ve kardeşim Stacey.

On iki ayda ne çok şey değişebiliyormuş.

Şimdi de mutfakta, kremalı Noel kurabiyelerini her katın arasına yağlı kâğıt sererek büyük bir özenle saklama kaplarına yerleştiriyordum. Kâğıt banda siyah, kalın harflerle adımı yazdım: Joy Candelaro. Bunu bitirince işe gitmek için siyah kot pantolon ve açık yeşil bir kazak giydim. Son anda çelenkli küpelerimi taktım. Biraz *Noel havasında* görünürsem belki insanlar da artık nasıl olduğumu sorup durmayı bırakırlardı. Uçuk pembe kapları kucığımda dengeleyerek kapıyı kilitleyip garaja yöneldim. Arabanın etrafından dolaşırken, arka duvarı kaplayan dosya dolaplarının önünden geçtim. Hayallerim ancak bir kütüphaneciye yaraşır bir titizlikle düzenlenmiş halde, o metal çekmecelerde duruyordu.

Egzotik yerler ve uzak diyarlar hakkında okuduğum ne varsa saklamıştım. Okuduğum her sözcükte, gördüğüm her resimde, maceralara atılışım gelirdi.

Pek tabii on yıldır bunun hayalini kuruyordum ama son üç aydır yeniden bekâr biri olduğumdan, hatta ondan önceki sekiz ayda Thom’la boşanma sürecindeyken eyleme geçen değil, hayalperest biri olduğumu söylemem daha yerinde olur. Doęrusu, boşandı-

ğımdan beri ne dosyalarımı yenilerini eklemiş ne de o dolaplardan herhangi birini açmıştım.

Dolapların önünden yavaşça geçip bordo arabama bindim. Arkamda garajın kapısı açılınca geri geri araba yoluna çıktım.

Noel'den önceki son cuma günü ve sabahın körüydü. Sokak lambaları hâlâ yanıyor, ışıkları alacakaranlığı kesen parıltılı koniler halinde düşüyor, gölgeleri aydınlatıyordu. Ben arabayı yolun ortasında durdurunca farların ışığı evimi aydınlattı. Doğal olmayan bu ışıktaki solgun, bakımsız görünüyordu. O çok sevdiğim güllerin sapları upuzun ve yapraksızdı. Saksılardaki sardunyalar solup gitmişti.

Yazları ansızın çakıp sönen şimşek hızıyla, gözümde bir hatıra canlandı.

İşten eve erken geliyorum... Kocamın arabası garaj yoluna park edilmiş. Güller olanca hovardalıklarıyla açılıp saçılmış.

Bir kısmını kesip aranjman yapmalıyım, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Eve girince ceketimi kahverengi kanepeye atıp kocama seslenerek üst kata yöneliyorum.

Merdiveni yarılacağımda, yukarıdan tanıdık gelen sesler duyuyorum.

Hem hayalimde hem hatıramda, kapıyı tekmeleyerek açıyorum. O günden sonra insanlara böyle anlatmıştım. Oysa kapıyı itip açacak gücü bile zor bulmuştum.

Çırılçıplak ve terden sıırıslam halde, yatağında dönüyorlar.

Aptal gibi orada dikilip onlara bakıyorum. Her zaman onun varlığını hissettiğim gibi kocamın da benim oradaki varlığımı hissetmesini, başını kaldırıp beni görmesini, ah, ne bileyim işte, kalp krizi geçirmesini yahut gözyaşlarına boğularak benden af dilemesini veya kalp krizi geçirirken af dilemesini bekledim herhalde.

Derken kadının yüüzünü görüyorum ve o korkunç an, insanı çıldırtan bir felakete dönüşüyor. O kadın benim kardeşim.

Şimdiyse evimin önünde "Satılık" tabelası vardı. Aylardır oradaydı ama kimi kandırıyordum ki? Yıkılmış bir yuvadan herkes korkardı. Masmavi bir göle taş atmak gibi bir şeydi bu; dalgalar başladı mı ardı arkası kesilmezdi. Uğursuzluk getiren bir evi kimse almak istemezdi.

Gazı kökleyip caddeye çıkarak hatıraları dikiz aynamda bıraktım.

Keşke hep orada kalsalardı. Oysa istenmeyen yolcular misali üstüme üşüşüyor, bana nefes alacak yer bırakmıyorlardı.

İnsanlar artık bana söyleyecek bir şey bulamıyorlardı ama haksız da değillerdi. Ben bile ne duymak istediğimi bilmiyordum. Okulun kütüphanesinde –çalıştığım yer– fısıldaşmalar ben içeri girince aniden kesiliyor, ardından rahatsız edici bir sessizlik başlıyordu.

Arkadaşlarımın işini kolaylaştırmak için her şey yolundaymış gibi davranıyor ya da öyle yapmaya çalışıyordum. Bu yıl çokça yaptığım gibi. Gülümsüyor, rol yapıyordum. Daha ne yapabilirdim ki? İnsanlar boşanmanın üstesinden gelmemi beklemekten yorulmuştu. Hayatıma kaldığım yerden devam etmem gerektiğini biliyordum ama bunu becerebildiğim söylenemezdi; ne kadar istesem bile kendime yeni bir hayat kurmaya da cesaretim yoktu. Oysa uzun zamandır istediğim tek şey buydu.

Köşeden sola döndüm. Sabahın körü olduğundan, Bakersfield sokakları epey sakindi. Liseye vardığımda saat ancak yedi olmuştu. Arabamı park ettim, kurabiyelerimi alıp içeri girdim.

Masasında oturan okul sekreteri Bertha Collins bana gülümse-di. “Günaydın, Joy.”

“Günaydın, Bertie. Akşamki öğretmenler partisi için kurabiye getirdim.”

Bakışları endişeli bir hal aldı. “Sen gelmiyor musun?”

“Bu yıl gelmiyorum, Bertie. Pek tadım yok.”

Anlayışlı gözlerle bana baktı. Başından iki boşanma geçmiş bir kadın olarak beni anladığını sanıyordu ama yanılıyordu. Bertie’nin üç çocuğu, iki ebeveyni, dört kız kardeşi vardı. Ne kadar kalabalık olduklarını saymaya matematiğim yetmiyordu. “Kendine iyi bak, Joy. Boşandıktan sonraki ilk Noel kutlaması insana biraz...”

“Evet. Biliyorum.” Zoraki gülümsedim, sonra yoluma devam ettim. Bu taktik geçen sene işe yaramıştı. Yola devam etmek. Koridorda yürüdüm, boş kafeteryaya gelince sola dönüp ait olduğum yere ilerledim. Kütüphaneye.

Asistanım Rayla Goudge işe koyulmuştu bile. Çingene gibi giyinen, kır saçlı, dinç bir kadındı ve tüm notlarını *haiku* şeklinde yazmaya çalışırdı. O da benim gibi U. C. Davis'ten öğretmenlik sertifikasıyla mezun olmuştu. Yaklaşık beş yıldır birlikte çalışıyor, her anın tadını çıkarıyorduk. Mayıs'ta kütüphanecilik alanındaki yüksek lisansını bitirdiğinde onu başka bir okula kaptıracağımı biliyordum. Düşünmemeye çalıştığım değişikliklerden biri de buydu.

"Günaydın, Joy" dedi başını önündeki evrak yığınınan kaldırıp bana bakarak.

"Günaydın, Ray. Paul nasıl oldu?"

"Daha iyi, sağ ol."

Çantamı bankonun arkasına koyup güne başladım. Bilgisayarlarla işe koyuldum. Tek tek tüm bilgisayarları açarak öğrencilere hazır hale getirdim, sonra önceki günün gazetelerinin yerine bugünkileri koydum. Sonraki altı saat boyunca Rayla'yla beraber çalışarak katalog sistemini kontrol ettik, günü geçmiş bildirimleri düzenledik, yeni gelen kitapları işledik, rafları düzenledik. Şanslıysak bir öğrenci gelip bize yardım ederdi ama artık internet çağında olduğumuzdan, öğrencilerin araştırmalarını evde yapmaları giderek daha mümkün hale geliyordu. Bugün sömestr tatilinden önceki son gün olduğundan, elbette kütüphane mezarlık kadar sessizdi.

Düşünmemeye çalıştığım şeylerden biri de buydu: Sömestr tatili. İki buçuk haftalık tatilde ne yapacaktım?

Önceki yıllarda bu tatili dört gözle beklerdim. Okul kütüphanecisi olmamın bir sebebi de buydu. On beş yıl evvel, daha üniversitedeyken, haftalık tatillerimde egzotik ülkelere gitmeyi hayal ederdim.

"Joy, sen iyi misin?"

Hatıralara o kadar dalmıştım ki Rayla'nın benimle konuştuğunu sonradan fark ettim. Elimde *Madam Bovary*'nin epey yıpranmış, haşatı çıkmış bir kopyasıyla kütüphanenin ortasında dikilip kalmıştım.

Zil çaldı ve sınıf kapılarının açılması, çocukların kahkahaları, koridorlara akın etmeleriyle duvarlar adeta sarsıldı.

Böylece kış tatili resmen başlamış oldu.

“Partiye giderken arabayla seni de almamı ister misin?” diye sordu Rayla yanına gelerek.

“Parti mi?” diye sordum, gerçekten buna kafa yoruyormuşum gibi. “Hayır, sağ ol.”

“Gelmeyeceksin, değil mi?”

Rayla daima bir bakışıyla savunma mekanizmamı yıkmayı başarırdı. “Hayır.”

“Ama...”

“Bu sene gelmiyorum, Ray.”

İç geçirdi. “O halde bu akşam ne yapacaksın?”

Tatilimizin ilk akşamının özel olduğunu ikimiz de biliyorduk. Geçen sene bugün, cuma akşamı Stacey’yle yemek yemek için buluşmuş, oradan alışveriş merkezine gitmiştik ve ben Thom’a mükemmel bir hediye bulmak için canımı dişime takmışım.

Meğer onun mükemmel hediyesi kardeşimmiş...

Kurtulmak istediğim hatıralar tam olarak bu türdendi ama onlar da asbest gibiydi; görünmez ve ölümcül. Onlardan kurtulmak için insanın özel ekipmanı olmalıydı.

Rayla koluma dokundu. “Noel ağacını kurdun mu bari?”

Başımı iki yana salladım.

“İstersen süslemene yardım edebilirim.”

“Hayır, sağ ol. Kendim yapsam daha iyi olur.”

“Peki, yapacak mısın?”

Müşfik, gri gözlerine bakınca ne kadar kolay gülümseyebildiğime şaşırdım. “Yapacağım.”

Koluma girdi. Birlikte sessiz kütüphaneden çıkarak lisenin kalabalık, hıncahınç koridorlarında ilerledik. Etraftaki çocuklar gülüşüyor, konuşuyor, birbirlerine beşlik çakıyorlardı.

Otoparka geldiğimizde Rayla arabama kadar bana eşlik etti. Arabamın yanında durunca başını kaldırıp bana baktı. “Tatillerde seni yalnız bırakmaktan nefret ediyorum. Belki Paul’le Minnesota gezimizi iptal ederiz.”

“Sakın. Ailenle vakit geçirmenin tadını çıkar. Beni merak etme.”

“Sen ve Stacey...”

“Yapma” dedim sert bir sesle, sonra fısıldayarak devam ettim: “Lütfen.”

“Thom’la ayrılacaklar, görürsün. Aklı başına gelecektir.”

Rayla’nın bunu bana kaçınıcı kez söylediğini hatırlamıyordum; bizzat kendime kaç kez söylediğimi de.

“Neden hayalini kurduğun yerlerden birine gitmiyorsun, mesela Machu Picchu veya Londra’ya?”

“Belki giderim” dedim. Hep böyle diyordum ama ikimiz de gerçeği biliyorduk: Yalnız gitmekten korkuyordum.

Rayla elimi sıvazlayıp yanağımdan öptü. “Öyle olsun. Ocakta görüşürüz, Joy.”

“İyi seneler, Rayla.”

“Sana da.”

Arabasına binip gidene kadar arkasından baktım. Nihayet ben de arabama bindim, sürücü koltuğuna oturup ön camdan öylece dışarıyı izledim. Motoru çalıştırdığımda radyo açıldı. “Upon a Midnight Clear” parçasının enstrümantal yorumuyla mutlu zamanlarımı hatırladım. Annem bu şarkıyı çok severdi.

Rayla haklıydı. Noel’in tadını çıkarmamın zamanı gelmişti. Daha fazla ötelemenin anlamı yoktu. Gülümseyip rol yaparak tatilleri atlatamayacaktım. Artık yeni bekâr hayatıma başlasam iyi olurdu.

Lise çıkışı, çocukların arabaların penceresinden birbirlerine bağırmasıyla trafik neredeyse durmuştu. Neyse ki Almond Caddesi’ne ulaştığımda yol bomboştu.

Beşinci Cadde’ye gelince sola döndüm, İzci Birliği’nin yıllık ağaç satışını yaptığı benzin istasyonunun yanındaki otoparka girdim. Cuma akşamüstü olduğundan stoklar bir hayli azalmış, yeşil yapraklı yılbaşı ağaçlarının yerine belli ki yalnızca kahverengi yapraklılar kalmıştı. Kaliforniya’nın bu kesiminde ağaçlar çabucak kötüleşebiliyordu ve ben birinci kalite bir ağaç almak için epey geç kalmıştım.

Beşinci Cadde ile Almond’un köşesinde yer alan yapay ormanda en iyi ağacı seçmeye çalışıyormuşum gibi yapıp arkadaşlara ve

yabancılara başımla selam vererek dolaşmaya başladım. Halbuki ağaçlara dikkatlice bakmamaya çalışıyordum. Nihayet daha fazla dayanamadım, hemen solumdaki ağacı seçip bir çocuktan yardım istedim ve cüzdanıma davrandım. İzci delikanlı nazikçe parayı alıp bana makbuz ve bir mendil verdi.

Ağlıyormuşum. *Harika.*

Ağacı arabama bağladıklarında daha da beterdim. Burnumu çekiyor, ağlıyor, sarsılıyordum.

Arabayı ATM'nin önüne çektiğimde hâlâ aynı durumdaydım, neyse ki etrafta çöküşüme tanıklık edecek kimse yoktu. Çabucak iki yüz elli dolar çektim. Bu ağacı kuracaksam yepyeni süslere ihtiyacım olacaktı. Evliyken kullandığımız süslerin hiçbirini kullanamazdım. Ayrıca kendime harika bir hediye alıp Noel sabahı açmayı planlıyordum.

Kendim için para harcama düşüncesi beni mutlu etmeliydi; biz lise kütüphanecilerinin sıkça yaptığı bir şey değildi bu.

Madrona¹ Yolu, pek de hoş bir banliyö olmayan Bakersfield'daki hoş bir sokak için fazlaca hoş bir isimdi. Burada yetişmeyen bir ağacın ismini taşıyan bir sokakta oturmanın ironisini hep takdir etmiştim; özellikle de planlamacıların ortalıkta yeşeren her şeyi kesip biçtiğini göz önünde bulundurunca. Kocamla ilk gördüğümüzde burası bakımsız, ihmal edilmiş ve çıkmaz sokaktaki tek evdi; çimenlerinin biçilmesi, çitlerinin boyanması gerekiyordu. Emlakçı bizim gibi genç bir çiftin tüm bunları halledebileceğini düşünmüş olmalıydı. "Önceki sahipleri" diye fısıldamıştı bana banyodaki çürük zemine bastığımda, "korkunç bir boşanma süreci geçirdi. Tam bir *Güller Savaşı*'ydı."

Hepimiz gülmüştük. Tabii bu durumun o kadar da komik olmadığını sonradan anladık.

Eve varmak üzereydim ki Stacey'nin garaj yolumda tek başına dikildiğini gördüm.

Frene asıldım.

Ben arabanın ön camından, o dışarıdan, birbirimize baktık. Beni görür görmez gözyaşlarına boğuldu. Elimden geleni yaparak ona uymamaya çalıştım.

1. (İng.) Kocayemiş ağacı. (y.n.)

İnsan geçmişinden kaçabilir ama kalbinden asla kaçamaz.

Joy Candellaro kısa süre önce ihanete uğramış, boşanmış ve yapayalnız kalmış bir kadındır. Noel tatili yaklaşırken daima hayalini kurduğu maceraya atılmaya karar verir. Hiç kimseye haber vermeden bir uçak bileti alır ve hiç bilmediği bir şehre gider. Ancak beklenmedik biçimde kendini aniden bir ormanın içindeki balıkçı motelinde bulur.

Balıkçı motelini Daniel O'Shea, ilk kez annesiz bir Noel geçiren altı yaşındaki oğlu Bobby'yle birlikte işletmektedir. Ölen annesinin acısıyla içine kapanan Bobby sadece hayali arkadaşıyla konuşmaktadır. Babası ona yardım etmek için kıvrılırken ne yapacağını bilemez. Fakat Bobby, Joy'la karşılaşınca ikisi derin bir bağ kurar. Bobby ve Daniel'a yardım ederken Joy da kendisi için yeni bir amaç bulmuştur.

"Hannah kalbinizin derinliklerine dokunacak."

Rendezvous

Çeviren: Selma Altıntaş Bursalıoğlu

**45 DİLDE
30 MİLYON
OKUR**

